

Analyse af:**Børnene Først: Et trygt hjem og flere rettigheder til udsatte børn**

Social- og Ældreministeriet, 27.01.2021

Ved foreningen RIFT

www.rift.center

RIFT har udarbejdet nedenstående kritik og vurderinger på baggrund af mere end 18 års erfaringer som støttepersoner § 54 til forældre til anbragte børn, hvor vi har været helt tæt på den daglige sagsbehandling. Dette er suppleret med en systematisk indsamling af erfaringer, siden RIFT blev dannet i 2013.

Analysen nedenfor er et forsøg på at imødegå de juridiske og praktiske problemer som uvægerligt vil opstå, når et politisk udspil indgår som led i en værdikamp – fremfor at forholde sig til de reelle og praktiske udfordringer på området.

Vi er altså kritiske overfor præmissen for udspillet, og vi lægger i stedet vægt på saglighed og på ikke at undervurdere den kompleksitet, som kendetegner området.

RIFT vil på vores hjemmeside løbende raffinere nedenstående kritiske analyse, som offentliggøres, fordi vi vil sikre, at forældrenes perspektiv bliver en del af debatten og beslutningsgrundlaget.

Afsnit	Noter og kommentarer / analyse og spørgsmål	RIFT mener:
s.4 Forord v. Lucas	Som med mange af de øvrige eksempler fra tidligere anbragte, som regeringen har citeret gælder det, at deres tidlige barndom var inden Barnets Reform 2011, der i højere grad end tidligere lovgivning satte barnet i centrum. Vi har stor respekt for <i>alle</i> tidligere anbragtes erfaringer, men når regeringen bruger dem, må de analysere og forholde sig til kontekst. Som vi læser eksemplet her, hvor Lucas var ca. 9 år, da Barnets Reform trådte i kraft, så viser eksemplet her – også hvad angår eksemplerne for forholdene underanbringelse, at den er gal med implementeringen af loven. Vi kunne være nysgerrige om, hvorvidt det er ligeså udbredt i dag, at psykiatrien ikke griber hjælpende ind eller at det ikke fanges op, hvis forholdene i hjemmet er således? Som det er beskrevet i eksempel efter eksempel på unge, der voksede op inden 2011-reformen.	RIFT mener: - og kommer med eksempler. Det angives med grønt, hvor cases kan rekvireres/ uddybes ved henvendelse til RIFT. Regeringens eksempler er ofte uden hensyn til kontekst – som f.eks. om eksemplerne er sket under tidligere lovgivning Det gavner ikke sagligheden gang på gang at bringe eksempler uden eksplicit at have fokus på kontekst (tidspunkt, lovgivning og grad af repræsentativitet). Det er RIFTs erfaring, at noget har ændret sig efter Barnets Reform. Der er heldigvis kommet mere fokus på barnet. RIFT har således mange erfaringer på, at der gribes ind f.eks. ved hjælp af henvendelser og underretninger fra psykiatrien, så børn af psykisk syge lades i stikken. Vi genkender ikke de eksempler, Astrid Krag har gentaget, om børn/ unge, der sendes på samvær hos forældre, så de dermed udsættes for vold eller misbrug. Vi tror desværre, at det findes, men at det er undtagelsen. Samvær er i dag et meget reguleret område, reguleret af

[Skriv her]

		børnesamtaler, vurdering af børnenes reaktioner, ofte meget nedsat samvær og i overvågede rammer eller med støtte, således, at det Astrid Krag nævner, efter vores vurdering, vil forekomme yderst sjældent. Vi genkender derimod Lucas' oplevelse af at være blevet afskåret kontakten til sine forældre. Midlet mod dette må som vi foreslår i punkter nedenfor at fremme rammerne for det gode samarbejde med forældrene samt fremme kvaliteten af de børnesamtaler, der er et lovkrav inden afgørelser om samvær.
s. 5 Astrid Krag forord	Det er tid at sætte børnene først, være på børnenes side, også i de tilfælde, hvor det er på bekostning af deres forældre Vi vil give børnene flere rettigheder og vi vil sikre en bedre overgang til voksenlivet for anbragte børn og voksne.	Regeringen bringer ikke aktuelle eksempler på, at forældre i dag sættes først. Vi efterlyser de konkrete eksempler på dette. Rift spørger igen, hvad det nye er i at sætte børnene først i lovgivningen og dette på bekostning af forældrene? Jf. barnets Reform. Det er f.eks. efter vores erfaring snarere reglen end undtagelsen, at forældres samvær er sat ned til næsten det umulige i forhold til at udvikle relation eller forældrekompetencer. Vi kan levere cases om de store problematikker, der ofte præger rammerne for samvær. Vi er enige i, at der skal sikres en bedre overgang til voksenlivet.
s. 6 Børnene Først/ regeringen	Ja trods politiske initiativer gør vi det ikke godt nok ift udsatte børn og unge. Det er vi enige i og enige i, at der ikke lyttes godt nok til børnene. Om hensyn der står i vejen gentages igen og igen både	RIFT er enig i kritikken af kvaliteten af børnesamtalerne/ inddragelse af børnene – men efterlyser fokus på kvaliteten i inddragelse af og samtaler med forældrene. Nej der lyttes ikke godt nok til børnene men heller ikke til forældrene, ved vi i RIFT. Det er et stort problem, som også rammer børnene i form af manglende godt nok samarbejde rundt om dem. Regeringens udtalelser om forældre tyder på, at regeringen mener, at den chance skal forældrene ikke have, at de skal lyttes ordentligt til? Vi kan levere cases om manglende inddragelse af forældre – med store negative konsekvenser også for børnene. RIFT spørger, hvem det er, der står på

	om, at der generelt anbringes for sent og at forældre får chance på chance. Hvor er forskningen og dokumentation for dette? Kan vi få nogle eksempler? AD. VÆRDIKAMP Hvad menes med, at den politiske diskussion altid ender med at kredse om forældrenes ret til deres børn? Det kunne klæde regeringen at konkretisere, hvad de mener med det. Vi advarer mod den egenrådige og ligefrem totalitære tendens, der ligger i at blive ved med at bringe den slags udokumenterede påstand, som resten af befolkningen ikke har en chance for at kunne verificere. Det er misbrug af befolkningens tillid til politikere og regering.	den anden side/ Ikke står på børnenes side? Hvis regeringen vil svare: De væmmelige voldelige, misbrugende eller incestuøse familier? (som er bag 13 2% af anbringelserne) hvad så med alle de andre forældre? Kort sagt RIFT mener, at det der står på den anden side først og fremmest er: MANGLENDE IMPLEMENTEING, MANGLENDE KVALIFICERET SAGSBEHANDLING OG MANGLENDE KVALIFICEREDE INDSATSER. Det gælder også MANGLENDE KVALITET I INTEGRATIONSINDSATSEN. Som forening, der arbejder for retssikkerhed for familier, ved vi i RIFT, hvor svært det har været/ er at få forældres retssikkerhed på banen. Vi er enige at barnet har ret i sig selv, men det skal jo ikke tilsidesætte hverken menneskerettigheder eller forældres ret til at få hjælp og støtte til at blive bedre forældre. Hvilket sker i vid udstrækning i dag, selvom lovgivningen påbyder det modsatte.
Ad. illustration s. 7 – 8	Ja desværre: Mange anbragte børn mistrives og får udviklingsproblemer. Er der forsket nok/ anvendes forskningen om anbringelser tilstrækkeligt? Igen: Hvor er dokumentationen/ forskningen, der viser, at der generelt anbringes for sent? Langt de fleste børn har haft forebyggende foranstaltninger i hjemmet eller en kommunal kontaktperson i flere år op til, at de anbringes. Børn kender ikke deres rettigheder. Om udsathed for vold i etniske minoritetsfamilier.	RIFT efterlyser forskning, forskning, forskning og anvendelse af den! F.eks. forske i KVALITETEN af de forebyggende foranstaltninger. Vores erfaringer er, at der ofte er tale om "pakker" ikke individuelt tilpasset de enkelte familier og ikke i tilstrækkeligt omfang. Støttepersonordningen er fin, men også den kræver faglighed og tilstrækkelig kvalitet i sagsbehandlingen. Støttepersoner kan komme til at skabe konflikter i familie, hvis ikke indsatsen er pædagogisk og tillidsskabende. Vi kan levere cases om uhensigtsmæssige og utilstrækkelig forebyggende indsatser. Ja det er et problem, at børn ikke kender deres rettigheder. Men det er også et problem at forældrene ikke kender deres rettigheder – RIFT m.fl. (f.eks. Tænk tanken Justitia) har peget på, at forældre bør have udvidet den aftalte advokatbevilling. Selvfølgelig er det et STORT problem, når

		børn i etniske minoritetsfamilier udsættes for vold. Mon regeringen ikke kender til resultater for arbejdet med familierne om dette – som f.eks. firmaet MEMOX gør, eller organisationer som Bydelsmødre eller Baba eller boligsociale indsatser (som regeringen vist lige har skåret ned på).
Ad. 1 s. 11	Forebyggelse af omsorgssvigt ikke af anbringelser. Igen beskrives forældregruppen meget bredt og igen med fokus på de 13 % af de problemer, der ligger bag anbringelse (vold og misbrug). Omsorgssvigt og ”nogle formår ikke at være gode nok forældre” - beskrives med den brede pensel. Selvom det er et rigtigt vigtigt emne: Hvordan ved vi hvilke forældre, der er gode nok?	RIFT er enige i, at anbringelser skal anvendes, når der er grundlag for, at det er det bedste. Men vores erfaring er dels at anbringelse er en meget indgribende indsats også for barnet – og dels at der ofte ikke er prøvet tilstrækkeligt kvalificeret andet inden – herunder at mange forældre beder om hjælp – uden at få det, hvorefter der anbringes uden det for børnene nødvendige samarbejde med forældrene. RIFT havde håbet på/ har arbejdet for en lovgivningssikret kvalitetssikring af, hvordan forældre undersøges og en sikring af klagemuligheder over de skønsmæssige afgørelser, der f.eks. ikke giver den gode nok målrettede hjælp og støtte til familierne. I case-samlingen. At blive undersøgt www.rift.center er der cases, der viser mangel på kvalitet i undersøgelser forud for anbringelser. RIFT kan aktuelt levere supplerende cases om dette.
Ad. 2 s.12	Automatisk vurdering af behov for også at anbringe søskende Det er vist allerede et krav i loven nu, at der skal kigge på søskendes forhold. Jf. der laves ofte § 50 undersøgelse på søskende. Der kunne jo være tale om, at et barn havde særlige vanskeligheder, som gik ud over forældrenes formåen – eller at de ved at få anbragt børn fra søskendeflok fik overskud til de andre.	Hvis gældende lovgivning blev ført ud i livet og hvis sagsbehandlingen var kvalificeret – er der her tale om at sparke en åben dør ind i ft. at lovgivning skal have fokus på det. MEN RIFT er enig i, at det ikke er ok, at der så ikke indsættes andre indsatser i hjemmet efter behov! IMPLEMENTERING!! Farligt at give sådanne sager over til Ankestyrelsen, som IKKE har kompetencer udover de juridiske. RIFT har ikke gode erfaringer med Ankestyrelsens faglige dømmekraft om materien i sager/f.eks. om andre indsatser er tilstrækkelige/ sat ind. Det skal undersøges psykologisk ikke juridisk.
Ad. 3 s. 13	At Ankestyrelsen skal give second opinion, når der ikke anbringes.	Jf. ovenfor Det er RIFTs erfaring – og jf. f.eks.

	Ankestyrelsen er i forvejen second opinion ift når der ankes over anbringes – og stadfæster 99 % af alle anbringelser. Ankestyrelsen har alene en juridisk viden og det er RIFTs erfaring af t manglende tilstrækkeligt fagligt grundlag går under radaren hos Ankestyrelsen. RIFT har flere erfaringer med, at Ankestyrelsen ved hjemgivelser efter underretninger eller af egen drift er gået ind og har krævet, at en anbringelse fortsatte	Justitias rapport, at det nuværende retssystem herunder Ankestyrelsen ikke er godt nok. En yderligere tildeling af kompetence til Ankestyrelsen er i RIFTs øjne farligt for retssikkerheden – i stedet bør fagligheden i sagsbehandlingen øges og sikres f.eks. med en forvaltningsdomstol/ bedre uddannelse af socialrådgivere på feltet – f.eks. i form af turnus, bedre oplæring og obligatorisk uddannelse med autorisation samt øgede ressourcer – og et andet retssystem, så grundlaget tjekkes og sikres.
Ad. 4 s. 13	Bedre underretninger Gode erfaringer med tværfagligt samarbejde Om tiltag allerede gennemført	Underretninger og konsekvenser af måden, der arbejdes på om disse - er et stort emne for sig, som vi er glade for at bl.a. Aktionsgruppen for Børns Velfærd har fokus på, og som RIFT ikke går nærmere ind på her. Fint med tværfagligt samarbejde, men RIFT har erfaring med, at forældrene ikke høres nok, når der underrettes. I sagerne fra FANØ, der var fremme i medierne, var der eksempler på dette. RIFT har ikke overblik over finansieringen på området, men vi bifalder naturligvis at det sikres, at økonomi ikke må være et incitament. RIFT har en erfaringsbaseret hypotese om, at valg af anbringelser ofte sker pga. manglende faglig viden om/ eller manglende tilstrækkelige redskaber til, hvad man ellers skulle gøre. Det er et andet (modsat) eksempel på forkert incitament til valg af indsats.
Ad. 5 s. 15	Lempelse af krav til adoption Der henvises til Norge og Sverige uden at nævne, at Norge har flere Menneskerettighedssager på halsen. RIFT kender til flere tilfælde af adoptionssager, hvor man ikke forinden havde forelagt muligheden for forældre om permanent anbringelse, hvilket forældrene i de pågældende tilfælde gerne ville give samtykke til – foruden at de allerede havde samtykket til anbringelsen. RIFT kan ved henvendelse give eksempler på cases om	RIFT er ikke imod tvangsadoptioner, der som en sidste mulighed kan være nødvendig og bedst for barnet. Men RIFT er bekymret for en lempelse af kravene i den kontekst, der er i dag, hvor grundlaget for anbringelsen ikke med sikkerhed er på plads. Hvor der ikke er tilstrækkelig retssikkerhed ift. om der er sat nok ind for at hjælpe forældrene med at udvikle sig mm At der ikke er sat ind med retssikkerhed og kvalitetssikring ift. de

	tvangsadoption, hvor der ikke er indsat andre mindre indgribende muligheder for at sikre barnet kontinuitet.	(forældrekompetence-)undersøgelser, der afgør om forældrene har potentiale
Ad. 6 s. 16	Flere spædbarnsadoptioner Er der forsket nok om kvaliteten af de vurderinger (herunder forældrekompetenceundersøgelser) der ligger til grund for hhv beslutninger om anbringelser og adoption? RIFT afholdt 2018 konference om området (at blive undersøgt) og pegede på f.eks. en kommission, der skal udpege og kvalitetssikre undersøgelserne (som man gør i Norge). Et indlæg i Kristeligt Dagblad 30.01.2021 fra jordemoder handler om oplevelser med stressede, jagede mødre, der vurderes på bl.a. 10 år gamle papirer – og at den stress i sig selv skabte problemer for den nybagte mor. Og om midlertidigt psykisk syge, som kunne rammes af en spædbarnsadoption. Samt generelt om kommunernes manglende og dårlige sagsbehandling Samt at regeringen bruger enkeltstående skrækeksampler, hvilket er genkendeligt for RIFT. Mon det er i orden ift. Menneskerettighederne, hvis forældrene ikke får en chance på det aktuelle tidspunkt ift. det konkrete barn?	RIFT er bekymrede for denne løsning, i en kontekst, hvor retssikkerheden ikke er i orden ift vurderinger og grundlag for både anbringelser og undersøgelser om der skal anbringes. RIFT foreslår/ har tidligere foreslået sikring af kvalitet og retssikkerhed ift de meget afgørende Forældrekompetenceundersøgelser. Se case-samlingerne Sat ud på et sidespor og At blive undersøgt www.rift.dk RIFT kan uddybe kommer med supplerende cases om manglende sikring af kvalitet i retsprocesser og de afgørende undersøgelser. Derudover kræver denne "løsning" at der også kommer fokus på at specialisere og kvalitetssikre de advokater der kommer til at sidde med denne opgave, så familier får den rette juridiske hjælp. Dette gælder ligeledes de familier der adopterer, da denne familie skal være klar over hvad de går ind til og være klædt på til opgaven, da barnet uanset adoption eller ej, kan have behov for særlig støtte RIFT henviser til IMR at kommentere om menneskerettighederne ved spædbarnsadoptioner.
Ad. 7 s. 16	Adoption fordi mange børn er anbragte hele barndommen Hvis der blev sat ind på at bedre kvaliteten af anbringelserne på alle måder – så tror vi i RIFT at det er en langt bedre løsning end tvangsadoptioner – herunder Bl.a. fordi børnene kan have brug for/ udbytte af at have den kontakt til og udvikling af relation til deres biologiske familie som er muligt – hvor man i øvrigt ofte gør for lidt ud af at udvikle kontakten til foruden forældre også til evt. ressourcefyldt netværk. Jf. kampen for bedsteforældre. Hvis anbringelsen bryder sammen (adoptioner kan også bryde sammen) så har vi i RIFT erfaringer med, at biologisk familien trods anbringelse kan være kontinuiteten i barnets liv. Jævnfør at mange unge opsøger deres forældre, når de	RIFT mener, at man først og fremmest skal sikre kvaliteten af anbringelsen fremfor at øge brugen af tvangsadoptioner.

	bliver 18. Jævnfør at mange adoptanter leder efter deres biofamilier.	
Ad. 8 s. 16	Plejefamilieadoption I P1 29.01.2021 udtalte formand for plejefamilieforeningen Thomas Vorre- Grøntved, at det som udgangspunkt ikke er noget plejefamilierne ønsker. I nogle tilfælde kan det være en løsning, men det må ikke sættes i stedet for at arbejde at arbejde kvalificering af anbringelser og herunder match, samarbejder, sagsbehandlingen og plejefamiliernes vilkår, så kontinuitet i anbringelserne sikres.	Dette er i RIFTs øjne et eksempel på, at regeringens udspil på mange måder er skrivebordsarbejde. RIFT har enkelte erfaringer vedr. tvangsadoptioner i plejefamilier. Her har der ikke været indsat gode nok rammer for samarbejdet om det anbragte barn og det er vores oplevelse, at initiativet kommer fra plejefamiliekonsulenter o.a. Vi har i nogle tilfælde set i akter, at det har været omtalt allerede da barnet var lille, at så kunne man evt. adoptere senere ... nærmest har lovet plejefamilien det. Så er der snakket med barnet (i begge tilfælde 8-10 år) om det, og så fremstår det som barnets ønske Man kunne jo også have arbejdet med samarbejdet om barnet med den biologiske familie, etableret permanent anbringelse og i hvert fald have ventet til barnet blev den unge, der bedre kunne hjælpes til at vælge. RIFT bringer i case-samlingen "Samarbejdet om det anbragte barn." www.rift.center eksempler på stor mulighed for forbedringer af samarbejdet om barnet. Som vil kunne skabe sammenhæng og dermed hindre loyalitetskonflikter og splittelse hos barnet og dermed nedsætte behovet for at sikre kontinuitet med adoption. RIFT kan uddybe/ supplere med yderligere cases om dette.
Ad. 9 s.16	Øget brug af permanente anbringelser RIFT har flere gange hørt både Astrid Krag og Camilla Fabricius, Socialordfører for Socialdemokratiet, snakke om anbringelser, hvor børn anbringes, søges hjemgivet og hjemgives og derefter anbringes igen ... (jf. udspillet s.19). Dette tror vi i RIFT må være baseret på tidligere anbragtes erfaringer i en anden lovgivningsmæssig kontekst. Sådanne eksempler kender vi i RIFT - på baggrund af i 18 år at have fulgt området - ikke til. Jf. beder forældre om hjemgivelse skal det vurderes, og	Muligheden findes jo allerede i § 68 a. RIFT mener, at permanente anbringelser er at foretrække fremfor adoptioner. Og at den mulighed bør undersøges inden muligheden for adoption undersøges. Jf. eksemplet ovenfor, at en far IKKE var spurgt om samtykke til permanent anbringelse. Regeringen synes at tro, at forældre kan kalde deres børn hjem i flæng. At det ofte skulle være sket, at der

ender ofte med at komme for børne-ungeudvalget, som oftest fastholder anbringelsen. Vi kender dog til dårlige hjemgivelsesprocesser, hvor der ikke hjemgives med nok støtte – men så er det jo det problem, der skal arbejdes med. Det er rigtigt, at børn påvirkes af de mange retsprocesser, og derfor oplever vi da også ofte i RIFT, at forældre med støtte hjælpes til at give samtykke for at forhindre dette. Når forældre, der har givet samtykke så ønsker sagen op igen – så er det ofte fordi der ingen reelle klagemuligheder findes for den manglende ordentlige sagsbehandling de oplever – det kan være på mange områder både ift. barnet eller forældrene: Herunder at loven ikke følges ift. indsatser – at forældrene ikke inddrages, at der er for dårlig eller manglende hjælp ift. at udvikle relationen, at barnet ikke afdækkes, at der ikke udarbejdes de lovpligtige handleplaner, som er forældrenes garantier for, at deres børn behandles, som de skal osv. RIFT har gode erfaringer med gode samtykke-samarbejder, hvor sagsbehandlingen er rettet op og går godt og imødekommende. Automatisk vurdering efter 3 års sammenhængende anbringelse, om det skal være en permanent anbringelse. Vi kender i RIFT til mange anbringelser, der har varet mere end 3 år herunder, hvor der (af psykologer) er vurderet, at indsatsen for såvel barnet som f.eks. samarbejdet med bio-familien eller rammerne for samvær og hjælpe og støtte til forældrene under anbringelsen ikke var god. Tilknytningsundersøgelser vil naturligt falde ud til plejefamiliers fordel i de mange sager vi kender, hvor kommuner ikke har arbejdet med samvær og relation mm under anbringelsen. Det er også mærkeligt at sætte et tal på: 3 år – hvad hvis der er tale om indsatser og processer hos børn/ i deres hjem, der tager længere tid ... Der skal arbejdes systematisk med at skabe en god relation til de forældre, der har mistet retten til at have børnene boende, men som alligevel kan varetage en positiv forældrerolle. Det kan være ved at deltage i barnets fritidsaktiviteter eller lignende. Det skal	hjemgives og så anbringes igen. Det tror vi i RIFT er en myte. Men det er rigtigt, at en tvangssag med års mellemrum tages op i 3 instanser og at det- kan være forstyrrende for barnet/ den unge. Vi er tilbage ved kvaliteten af sagsbehandlingen: Er den god og imødekommende er der større chance for samtykke og samarbejde med forældrene. Er der ikke god inddragende sagsbehandling bruger forældrene i højere grad deres rettighed til at tage sagen op i retssystemet. De 3 års grænser regeringen sætter i udspillet kan øge risikoen for at forældrene trækker samtykket af frygt for tvangsadoption og permanent anbringelse. Udspillet vil i så fald få den modsatte effekt ift tryghed og kontinuitet for barnet i anbringelsen. RIFT kan uddybe og levere cases om de ovenfor nævnte problemstillinger. I konteksten af ofte stillestående sagsbehandling under anbringelsen og i den nuværende kontekst, hvor der ikke er reelle klagemuligheder over sagsbehandlingen, vil RIFT være meget bekymret for en automatisk vurdering af permanentanbringelse efter 3 år. Det betyder IKKE, at vi i RIFT IKKE anerkender behovet for kontinuitet – MEN det kan også opnås ved at arbejde godt med de familier, der vil være der for barnet hele livet. Og jf. ovenfor: 3 årsreglen ville kunne afstedkomme at flere sager med samtykke blev til tvangssager i frykten for, hvad der vil ske efter 3 års anbringelse. JA TAK til fokus på den rolle, som det er RIFT' s erfaring, at de allerfleste forældre kan spille i deres anbragte børns liv. Nuværende lov med vejledning lyder på inddragelse på de fleste områder så vidt
---	--

	tydeliggøres i lovgivningen, at kommunerne skal vurdere, hvilken rolle forældrene kan spille for barnet, og at de skal understøtte, at forældre kan spille en positiv rolle i børnenes liv, uanset om der er tale om en permanent anbringelse af barnet.	muligt. Men det sker desværre ofte ikke og vi synes også, at barren er lavt sat her med eksemplet om deltagelse i fritidsaktiviteter. Mange forældre vil kunne bidrage med langt, langt mere end det. Til glæde for barnet / den unge. Det skal naturligvis vurderes - fagligt kvalificeret og løbende.
Ad. 10 s. 17	Flere anbringes hos voksne de kender og stoler på	RIFT er enige i fokus på netværksanbringelser, som loven også foreskriver i dag, men vi ser sjældent at den mulighed er tilstrækkeligt undersøgt.
Ad. 11 s. 17	<u>Alle</u> børn og unge anbragt på en institution skal have en venskabsfamilie	Det er godt, at der findes venskabsfamilier, et fantastisk projekt. Men RIFT er bekymret for ordet "skal". Indsatsen må IKKE træde i stedet for at arbejde med det vigtige samarbejde med biologiske forældre og hjælpe dem til at være den gode støtte for barnet under anbringelsen på institutionen. RIFT har erfaringer med, at dette samarbejde ikke sikres tilstrækkeligt og er bange for, at samarbejde mellem familie og netværk med dette SKAL ift. venskabsfamilier – vil blive nedprioriteret. I dag har de fleste anbragte børn ikke meget kontakt med netværk, selvom det er opprioriteret i loven. Bedsteforældre, der står parat, men ikke får lov at se børnene, fordi de skal "skærmes". Skal venskabsfamilier kiles ind her? Igen virker det som om, der er taget udgangspunkt ift. f.eks. de 13 % voldelige eller misbrugsfamilier – (som måske endda godt med hjælp kan være gode nok/ skal naturligvis vurderes/ overvåges) RIFT er desuden bekymret for hvilken konsekvens det kan have for familien og barnet, at samværet bliver sat for lavt, så barnet ikke får samvær i det omfang der vil kunne sikre tilknytningen til den biologiske familie. Her er RIFT bekymret for, at hvis der ikke er en kvalificering af vurderinger om samvær, at en venskabsfamilie på sigt kan komme til at overskygge barnets ret til samvær med dets familie. Også ift. at der her bliver en ekstra familie barnet skal ses med RIFT kan give mange eksempler på, at ressourcefyldt netværk holdes væk fra

		barnet/ den unge. RIFT savner generelt et udspil der i samme grad peger på hjælp og støtte til forældre og familier. Som supplerende IKKE i modsætning til hjælp til børn. Det frivillige kan også hjælpe forældre/ udsatte familier med at være venskabsfamilier, reservebedstemødre osv.
12. s. 19	Færre skift ved anbringelse af de helt små	Om færre skift / bedre match – som RIFT er enig i er påkrævet - henviser vi til flere og andre redskaber end de nævnte. Københavns Kommune giver om dette i rapporten: " Det gode match..." Og en del psykologer peger på, at man hellere skal lade børn blive boende – f.eks. med massiv støtte hjemme – mens man undersøger – og dermed også har tid til det rigtige match. Det er jo især en mulighed i de 87 % af anbringelserne der ikke skyldes vold eller misbrug. Men også i disse kunne man lave sikkerhedsplanerne, mens man fandt det bedste match. Det handler formentlig også om hvor godt rustede plejefamilierne er osv. I case-samlingen: Samarbejdet om det anbragte barn. www.rift.center bringer RIFT eksempler på bl.a. forhastede anbringelser uden sikring af match. RIFT kan uddybe og supplere disse eksempler.
Ad. 13 s. 20	Ret til second opinion ved skift Der er jo allerede i dag lovkrav om at der skal gives samtykke til ændring af anbringelsessted – hvis ikke også fra børn ned til 10 år, så er det en god ide. Der er i dag også lovpligt til, at der træffes afgørelse om valg af nyt konkret anbringelsessted med klagemulighed, som i princippet har opsættende virkning. Det overholdes meget ofte ikke. RIFT kender til mange sager, hvor børn er flyttet uden der på noget tidspunkt er lavet en afgørelse med klageret om det nye anbringelsessted. RIFT kan give konkrete case-eksempler på dette. Dårligt udgangspunkt også for samarbejdet mellem bioforældre og anbringelsessted.	Det er RIFTs erfaring, at den allerede eksisterende lovgivning om ændring af anbringelsessted, og valg af konkret anbringelsessted ikke overholdes. Fint at give også barnet flere rettigheder på det felt, men problemet er at det eksisterende på området ofte ikke overholdes. Dette tager udspillet som tidligere påpeget ikke stilling til. Som tidligere nævnt, mener vi ikke i RIFT at Ankestyrelsen vil være den rette instans til en second opinion om hverken ændring af anbringelsessted eller hjemgivelse. Ankestyrelsen er en juridisk instans. Her vil være brug for mere tværfaglig vurdering af sagen RIFT mener, at det kan være problematisk, hvis udelukkende

	Plejefamilie og venskabsfamilie skal kunne give second opinion. ER FORÆLDRENE HELT UDE AF SPILLET HER? De mange skift og sammenbrud skyldes mange andre ting end det her nævnte, som f.eks. at kommunen synes det, men hvor der ikke er grund til at skifte. Det kan være et problem, det ved vi – men i mange tilfælde vil sammenbrud i anbringelsen og skift skyldes et forhastet dårligt match, forhold i plejefamilien (skilsmisse, sygdom, død – flere plejebørn, der så gør at første ikke kan rummes mm), at plejefamilien kan ikke tackle barnets store vanskeligheder eller - som en mere usynlig grund -: Der er ikke sørget for gode nok rammer for samarbejdet med den biologiske familie, så barnet lider af loyalitetskonflikter osv. Generelt oplever vi i RIFT, at plejefamilier får stor magt ift. at være (indirekte) bestemmende om samvær osv. og nogle plejeforhold synes at blive opsagt af plejefamilien, hvis de modsiges, "tvinges" til at arbejde med om relationen til biologiske forældre mm nok fordi de fra start ikke var tilstrækkeligt belyst om opgaven også at rumme den biologiske familie. Dette er en ofte overset vigtig del af matchet (som overses også i Udspillet nok fordi der tages udgangspunkt i forældre, der er meget svære af samarbejde med.) Vi må angribe retorikken s. 21: "... svigter vi børnene, hver gang et skift er nødvendigt... Besynderligt, at regeringen vil anbringe mere, men synes at alle andre skift partout er af det onde. Det kan være nødvendige skift, gode for børnene. Men selvfølgelig skal børnene skærmes mod mange skift.	venskabsfamilie og plejefamilie og så Ankestyrelse fremfor uvildige fagfolk skal give second opinion. Og er forældrene ikke med ift. at give second opinion? Case-samlingen "Samarbejdet om det anbragte barn" www.rift.center giver eksempler på dette. RIFT kan uddybe og supplere disse eksempler yderligere.
Ad. 14 s. 21	Børns ret til at anmode om permanent anbringelse. Vi er enige i, at der skal fokuseres på kontinuitet – men det skal alle rundt om barnet helst sikre. Det er meget at pålægge et barn at anmode om det – men hvis barnet udtrykker utryghed, skal man jo sammen undersøge, hvordan det bedst muligt sikres tryghed. En mulighed kan være at hjælpe til en vigtig samtale med biologiske forældre som evt. kan forsikre og betrygge barnet i, at man ikke vil have det hjemgivet. Så er der de voksne rundt om og ikke barnet, der har ansvaret.	Der er andre måder at lytte til barnet end at lade børnene have ansvaret: • God sagsbehandling, der følger med i om barnet er utrygt • Inddrag bioforældre – herunder om de vil give samtykke til permanent anbringelse • Eller måske blot kan betrygge børnene ved en samtale om det (ofte må forældre ikke under samvær tale med børnene om anbringelsen ... så det skal sagsbehandler hjælpe med...)
Ad. 15 s. 21	Færre myndighedspersoner omkring barnet	Spændende hvordan regeringen med lov vil sørge for at det princip kan udmøntes.

s.22	Barnets Lov – Flere rettigheder til børnene Fordi vi i RIFT selvfølgelig mener, at børn skal have de bedste vilkår under anbringelsen herunder rettigheder osv og med respekt for de, der ved mere om børnenes vilkår under anbringelsen og som kan give deres vurdering af forslagene – går vi i RIFT om nedenstående punkter kun ind og kommenterer, hvis vi synes, at der opstilles falske modsætninger mellem rettigheder til børn og til forældre. Og hvor børnenes rettigheder sker på bekostning af de, vi anser for at være forældrenes menneskerettigheder. Institut for Menneskerettigheder m.fl. kan eventuelt vurdere, hvornår det er tilfældet. Det faglige skøn hos dygtige medarbejdere skal veje tungere. Om anbringelse pga. funktionsnedsættelse hos hhv. barnet eller forældrene. Eksempelvis at udskifte anbringelse med ”handicapkompenserende boligløsning”.	Det, som regeringen overordnet slår fast, er jo allerede del af dansk lov i form af børnekonventionen. Denne og andre konventioner siger også noget om rettighed til familieliv mm, så det med at reglerne ikke skal være til for forældrenes eller myndighedernes skyld, forstår vi ikke. Det faglige skøn vejer allerede meget – og kan ikke påklages, og det ER et problem, fordi vi ikke oplever, at medarbejderne er dygtige. Hvis mere skal være skønbaseret, så skal der rettes op på både klagemulighed og uddannelse. Anbringelse af børn alene pga. funktionsnedsættelse Og anbringelse af børn fra funktionsnedsatte forældre er to store emner, som vi ikke kan gå ind i her. Men om funktionsnedsatte forældre henvise til Ret til at være forældre Institut for Menneskerettigheder / Institut for Menneskerettigheders analyse af og anbefalinger ift. anbringelser af børn fra funktionsnedsatte forældre, som ofte ikke lige behandles som de skal ift handicapkonventionen. RIFT kan give case-eksempler om funktionsnedsatte forældre, som ikke er blevet lige behandlet i deres anbringelsessager, således at der er risiko for, at børnene er anbragt pga forældrenes handicap. Vi enige om, at stigmatiserende ordvalg skal ud. For alle børn, unge og voksne. Det virker bare så mærkeligt, at regeringen i samme udspil igen og igen taler stigmatiserende om forældre.
Ad. 16 s. 23	Barnets ønsker skal stå i centrum for beslutningerne Loven og praksis bygger allerede på det princip -Jf. Barnets reform. RIFTs erfaringer er, at det er barnet der står i centrum for sagsbehandlingen. På næsten hvert	Fint med selvstændig klage status til barnet ned til 10 år, hvis god støtte hertil

	eneste møde vi deltager i, nævnes det flere gange – også når forældrene får afvisning på noget, de ønsker ift deres forældreskab. Modsætningen mellem at gøre noget for barnet og for forældrene er ikke det samme som at sætte barnet centrum. Det er indskærpet i loven at bede om hjælp omfatter en ret for barnet til at bede om at bo et andet sted end hjemme hos de biologiske forældre. Børn og unge, der oplever misbrug hos forældrene, skal fra de er 12 år kunne modtage psykologhjælp...	Vi er enige i, at der skal lyttes til barnet og vi tror, at nuværende lov allerede giver denne mulighed for at barnet kan bede om at bo et andet sted. Det kræver stor faglig dygtighed at inddrage og lytte til barnet uden at give det for stort ansvar, og f.eks. at kunne vurdere, hvordan barnet/ den unge med sit ønske vil slippe væk fra også rimelige krav og grænser mm Eller vil væk fra forældre, der kunne hjælpes til at blive gode nok – det ved barnet jo ikke, om de kan Enig i psykologhjælp til alle børn, der har brug for det. Ifølge psykologhjælp savnes lovgivning om psykologhjælp til alle forældre, der får deres barn anbragt. RIFT ønsker kvalificering af indsatsen for barnet i centrum ved en bedre sagsbehandling ikke på bekostning af hensyn til forældrene / forældrenes bidrag.
Ad. 17 s.23	Barnets mulighed for at sige nej til samvær Mon regeringen ved, hvordan processen er i dag? Ret til selvvalgt støtteperson, ret til at bestemme om rammerne osv. Det er igen som om der tages udgangspunkt i den lille gruppe (jf. 13 %), hvor der kunne være risiko for vold, misbrug (og det samvær ville i dag formodentlig være overvåget eller i hvert fald støttet). Så rammer det den brede gruppe, der risikerer at deres børn siger fra overfor samværets rammer, som forældrene stort set ingen indflydelse har på. Det er RIFTs erfaring, at forvaltningerne sjældent er løsningsorienterede i.f.b. at genoptage tabte forbindelser mellem børn og deres familier samt netværk.	Det er et stort ansvar at lægge på børnene og i RIFT har vi rigtigt mange gode forslag til at sikre bedre samvær for børn og forældre. Vores erfaringer er, at der ofte sjuskes med rammer og vilkår, der fortsætter år efter år uden at det fagligt sikres, at rammer mm er de bedste for både børn og voksne. Så frygten er at barnet i denne ofte fastlåste kunstige kontekst kan vælge relationen fra uden at kende hverken andre muligheder for bedre rammer eller konsekvenserne af sit valg. RIFT kan videregive mange case-eksempler om samvær og rammer for dette.

Ad. 20 s.25	Børns stemme skal fylde mere – et nyt fast børne-ungepanel i Børnerådet...	RIFT kan kun være enige i, at børns stemme skal fylde, også på det organisatoriske og politiske plan. Vi savner at FORÆLDRENES STEMME også anses for så væsentlig, at forældreorganisationerne inviteres til lignende. RIFT er glade for at være inviteret til både Socialstyrelsens følgegruppe om anbringelse og Topmødet "Børnene først" i september, men vi savner at organisationer med kendskab til forældreperspektiv inviteres til et forum, hvor der i højere grad lyttes til de dagsordenspunkter, vi har med – og den meget store viden fra den daglige praksis, som vi kan bidrage med.
Ad. 21 s. 25	Mere retfærdighed for børn udsat for en forbrydelse Det virker helt grotesk for os, at den straf, der skal give børn en følelse af retfærdighed, har høj risiko for at ramme børnene selv. Igen er det som om en lille gruppes adfærd rammer den store gruppe. Mon regeringen har sat sig ind i de forskellige kategorier af vold i hjemmet? – herunder at det sjældent er overlagt ud fra et ønske om at gøre ondt (psykopati osv.). At det mest udbredte er kontekstualiseret vold, begået i øjeblikke af tab af selvkontrol. Dette er slemt, og børn og unge skal ikke udsættes for det - men der kan være muligheder for at vurdere risikofaktorer, give hjælp mm, så det ikke gentager sig. RIFT kender til flere sager, hvor forældre har fået en dom for at have slået, taget fat i børn mm, hvilket de har erkendt sig skyldige i. I et af tilfældene blev alle 3 børn anbragt, fordi moren havde taget fat i den midterste. I dag er de 2 hjemme igen (traumatiserede efter – trods kort (2 års) anbringelsesforløb 3 skift af anbringelsessted), det 3. barn, som var den moren, tog fat i, kommer snart hjem, men der ventes på udredning, som kommunen ikke har fået i stand efter over 2 års anbringelse. Udredning af de vanskeligheder hos drengen, som var med til at gøre moren afmægtig - i perioden efter hendes skilsmisse, og mens hun for at forsørge sig og børnene færdiggjorde et studie. Moren blev på det tidspunkt beskrevet som ikke at ville modtage hjælp – men hun har hele tiden sagt, at det var hjælpens karakter af modsatrettede råd og mennesker i hendes hjem, som ikke respekterede hende, hun sagde	RIFT kan ikke forstå, at regeringen bliver ved at tro, at det hjælper med straf – og at regeringen ikke kan se - som i dette tilfælde – at straffen rammer børnene. RIFT efterlyser mere forskning om vold i hjemmet og en mere nuanceret tilgang til dette emne. F.eks. kunne man kigge til England, hvor man arbejder med risikofaktorer – vurderinger og hjælp i ft risikofaktorer - i stedet for at tage udgangspunkt i at vold er noget, der automatisk vil gentage sig. Sanktioner kunne være pligt til at deltage i de foranstaltninger som risikovurderinger vurderede nødvendige for at fjerne risikoen. En af parametrene/ faktorerne i omtalte risikovurderinger er i øvrigt økonomiske problemer! Se nedenfor under afsnittet om etniske minoritetsfamilier – ift. det som regeringen kalder opdragelsesvold. RIFT kan levere flere case-eksempler på anbringelser med vold som grundlag, hvor det er svært at se, hvordan økonomisk straf kunne hjælpe.

	fra overfor. Og i hjemgivelsesforløb og indsats efter dette er alle enige om, at hun både tager godt imod og profiterer af støtte. Der har været brugt mange magtanvendelser mod de to største af børnene på den institution, de kom på. Og den lille på nu 5 år oplevede at være i 3 plejefamilier, og han beskrives nu som traumatiseret af dette. Skulle den mor, som nu snart har alle 3 drenge hjemme oveni straffes med lavede ydelser – på den kontanthjælp, hun er meget ked af at være på, men hun mistede pga. anbringelsen sit overskud til at finde job/bruge sin nye uddannelse. Så tog hun en ny som buschauffør, men stødte på den forhindring, at hun ikke kan komme til at arbejde som buschauffør på grund af samme dom.	
s. 27	Opgør med omsorgssvigt i familier med ikke-vestlig baggrund Regeringen fastslår på baggrund af, at der er mange underretninger og forholdsvis færre anbringelser, at der er berøringsangst over for hjem, hvor der gælder andre normer og kulturer. I RIFT kan vi genkende, at der synes at mangle faglig viden om, hvordan der skabes tillid til etniske minoritetsfamilier mm Er der forsket i dette? Herunder forsket i, hvorfor der anbringes mindre? Tænk hvis det også er fordi, man har fundet metoder til at intervenere? Firmaet Memox arbejder i mange kommuner på de etniske minoriteters eget sprog og med kendskab til kulturelle udfordringer mm RIFT kender til mange anbringelsessager i etniske minoritetsfamilier, hvor det har været tilfældet, at kommunerne har opgivet at intervenere, f.eks. fordi familierne udeblev fra møder. Så endte det med voldsomme anbringelser. RIFT kender også til, hvordan f.eks. firmaet MEMOX er hyret af kommuner og har opnået tillid til / løst problematikker i familierne. RIFT er bekymret over, at de i udspillet angivne tiltag ikke bygger på disse gode erfaringer med at intervenere ved at skabe tillid og dialog, men i stedet har fokus på mere af det, som efter vores erfaring hverken virker eller er hensigtsmæssigt. Desværre har RIFT erfaringer med manglende	RIFT er selvfølgelig enige i, at alle i Danmark også etniske minoritetsfamilier skal leve efter værdierne i børnekonventionen m.fl. RIFT savner mere forskning på -området- Såvel forskning i problemerne – nuancerne og deres omfang mm samt i de bedste metoder til at intervenere i familierne. RIFT giver i case samlingen: Børne-ungesager i etniske minoritetsfamilier www.rift.center eksempler på sager, hvor sagerne ganske rigtigt blev lagt ned, fordi familierne f.eks. ikke kom til møder og hvor forvaltningerne ikke fulgte op Det virker som en blanding af berøringsangst og manglende vilje til at bruge andre metoder end de gængse for at møde andre kulturer. RIFT kender til mange sagsforløb i etniske minoritetsfamilier. Derudover er RIFT nysgerrige på hvordan regeringen tænker, at håndhæve det styrkede fokus på børn med ikke vestlige baggrund og straf til privatskoler? Også ift. hvordan man skal håndhæve dette uden at diskriminere pba. barnet og familiens etniske baggrund?

	tilstrækkelig kvalificeret sagsbehandling og indsats både før, under og efter anbringelse. Herunder manglende fokus på ligebehandling ift. kulturelle og sproglige mm forskelle. RIFT kender til et eksempel på en anbringelse af en pige fra etnisk minoritetsfamilie, der blev anbragt som 3-årig 100 km væk i en dansk plejefamilie. Kommunen gjorde ikke noget for at sikre samarbejdet mellem familierne og herunder sammenhængen i den lille piges liv. Ligesom kommunen ikke sikrede at pigen bevarede sit modersmål eller vedligehold kendskabet til sin kulturelle baggrund. 3 år efter viste en psykologundersøgelse af pigen, at hun ikke havde udviklet sig i de 3 år anbringelsen havde varet. Hun manglede kærlighed og sammenhæng i sit liv. En hindring for hjemgivelse var i første omgang, at mor og datter ikke havde tilstrækkeligt godt nok fælles sprog. Moren som arbejdede og kunne en del dansk var traumatiseret af den voldsomme anbringelse sat i stå i sin indlæring af dansk og pigen havde glemt sit modersmål. Efter nogle måneder blev pigen dog hjemgivet, da psykologen slog fast, at det vigtigste for hendes udvikling var kærlighed og oplevelse af at høre til. I andre lignende sager oplever RIFT gang på gang, at sagsbehandlere står uforstående overfor forældreønsket om, at der med punkter i barnets handleplan sikres hensyn til sprog, kulturelle baggrund mm	RIFT overlader til Institut for Menneskerettigheder m.fl. at pege på hvilke konventioner, der skal sikre sagsbehandlingen på dette område. Men peger bl.a. på Børnekonventionens artikel 20, stk. 3 om sammenhæng i barnets etniske, religiøse, kulturelle og sproglige baggrund.
s.28	Ad. 38-37, pålæg, straf sanktioner – Se under de enkelte punkter.	Det ligner symbolpolitik. Men selvfølgelig skal børn og unge beskyttes mod de nævnte overgreb.
Ad. 22 s.29	Straf til ansatte på fri- og privatskoler, der ikke overholder den skærpede underretningspligt	Bortset fra, at RIFT ikke tror på straf som middel ift. at få flere underretninger – men synes at regeringen skulle satse mere på dialog, læring mm – så skal problemerne selvfølgelig opfanges også i de etniske minoritetsfamilier.
Ad. 23 s. 30	Styrket fokus på underretninger om børn med ikke-vestlig baggrund RIFT forstår ikke, hvordan der kan sluttes direkte fra, at færre anbringelser betyder berøringsangst. Når det er sagt, så tror vil, at det til dels er rigtigt, at der i kommunerne er manglende kompetencer på området ift. at komme ind i etniske minoritetsfamilier. RIFT kender til mange sager, hvor der i akterne står, at sagen er lagt ned, fordi "forældrene ikke ønskede at deltage". Firmaer som MEMOX, og forskning på området har bud på hvordan der kan opnås samarbejde med etniske minoritetsfamilier.	RIFT bifalder, at der sættes ind med analyse og rådgivning – og håber, at SIRI, Socialstyrelsen og Ankestyrelsen har/ får viden også om dialogbaseret tilgang. Samt at vejledning og rådgivning suppleres af forskningsbaseret efteruddannelse i både familiebehandling og bedre anbringelsesforløb i børnesager i etniske minoritetsfamilier. Efterlyser øget forskning på området og anvendelse af den forskning og de eksempler der er på at arbejde dialogbaseret inde i familierne. jf. eksemplet under pkt. 25

	RIFT kender til mange eksempler på dårlige anbringelsesforløb – af børn fra etniske minoritetsfamilier, som nu er hjemgivet efter sammenbrud i anbringelserne. Den historie skal også med. RIFT deltog i 2017 i temaaften arrangeret af etnisk minoritetsforening. Der kom 70 forældre med etnisk minoritetsbaggrund foruden RIFT og en forsker på området deltog kommunens repræsenteret ved bl.a. børneungechefen. <i>Denne fik et spørgsmål fra en mor om, hvad hun skulle gøre, når hun ville sætte en grænse, som f.eks. at hendes 5 - årige søn ikke måtte se mere fjernsyn – og denne så sagde, at så siger jeg hende i børnehaven, at du slår mig. Hertil svarede Børneungechefen, at så ville forældrene blive inviteret til et møde, hvor de ville kunne forklare situationen.</i> <i>(Men det er jo ikke engang sådan man nu behandler den slags underretninger, så vidt RIFT er orienteret.)</i> Under Corona-krisen har der været mange eksempler på gode samarbejder med de etniske minoritetsforeninger m.fl. Det må kunne bruges også på dette område.	RIFT efterspørger / foreslår, at der samarbejdes med de etniske organisationer om dette – såvel på nationale plan som lokalt.
Ad. 24 s. 30	Bedre beskyttelse af børn mod negativ social kontrol og ekstremisme	RIFT er enige i dette fokus – og bifalder, at der etableres beredskab i kommunerne og hjælp fra staten – som jf. nedenfor bør sikres at være baseret på viden og forskning herunder om dialogbaseret tilgang. RIFT mener, at det er vigtigt, at der sættes hjælpende og udviklende ind også overfor forældrene – før, under og efter en eventuel anbringelse.
Ad. 25 s. 31	Hårdere sanktioner ifm. genopdragelsesrejse RIFT afholdt i 2017 et arrangement om Børnesager i etniske minoritetsfamilier – se case-samling på www.rift.center til arrangementet deltog firmaet Memox som oplægsholder og de fortalte en case om en kommune, som Memox roste for at have været så modig, at: Da det erfares, at en ung pige er bange for, at hendes forældre vil blande sig i kæresteforhold og måske ende med at sende hende til giftermål i hjemlandet – så får familien valget mellem at pigen anbringes eller Memox nærmest flytter ind. Det sidste sker og ifølge Memos sker der den udvikling, at forældrene kommer til at forstå, hvor forkert det er, det de er ved at gøre. At man ikke ejer sine børn og at det er ikke sådan vi gør i Danmark– ligesom pigen kommer til at forstå, at hendes forældre – på deres bagvendte måde – vil hendes bedste. Mon ikke den familie får en bedre fremtid sammen – på baggrund af dialog og udvikling og læring – end der, hvor	RIFT efterlyser øget forskning på området samt anvendelse af den forskning og de eksempler, der er på udvikling af andre måder end øget straf.

	der sættes ind med straf og sanktioner? RIFT tænker, at det lykkedes MEMOX, fordi forældrene blev mødt ud fra en forståelse af deres intentioner samtidig med, at det blev gjort dem helt klart, at det er forkert. De fik chancen for at gøre det bedre.	
Ad. 27 s. 31	Forældre pålæg om deltagelse i kommunale kurser RIFT kender til mange anbringelsessager i etniske minoritetsfamilier, som efter anbringelsen må kæmpe for at få indsætter til dem som forældre – oftest med den argumentation, at det med henvisning til et forudgående ofte kort og ”pakkeløsnings”-tilbud, ikke ser ud til at de kan lære noget. Det kan være at tilgangen var forkert.	RIFT er enig i, at forældre fra etniske minoritetsfamilier skal opsøges mhp. dialog om social kontrol mm Og påbydes kursus, hvis ikke de frivilligt tager imod tilbuddet. Det er vigtigt at tilbuddet er individuelt/ kurset er tilrettet så individuelt som muligt og rammer målgruppen. At der skabes tillid, så læring kan foregå.
Ad. 28 s. 31	Rettighedsskoler for børn i ghettoområder	RIFT er enig i, at både børn og forældre skal kende børns rettigheder. RIFT tænker, at det kunne undersøges, om det var en god ide, hvis det var familien, der sammen deltog i sådan skole. I hvert fald i dele af forløbet. Jf. eksemplet under pkt. 23 om at børn ved, at de kan presse deres forældre med at fortælle en løgn. Fælles kurser kunne være hensigtsmæssigt for at komme den slags ikke hensigtsmæssige splitting til livs.
s. 33	Bedre kvalitet i anbringelser og sagsbehandling Det støder os i RIFT, at familierne helt generelt fylder så lidt – også i dette kapitel. At meninger om at passe på forældre og familier i regeringens retorik omkring udspillet positioneres som, at så er man ikke på børnenes side. RIFT nævner det i alle vores publikationer, til arrangementer og nu igen: Vi er også på børnenes side. Det er en falsk modsætning, at man enten skal være på børnenes eller forældrenes side. Vi ved fra dels egne erfaringer og dels vores samarbejde med DAV/ de tidligere anbragte, at anbragte børn ofte bruger mange kræfter på at bekymre sig om deres forældre. Hertil kommer at forældre også har rettigheder, jf. menneskerettighederne – som vi er meget bekymrede over overholdelsen af, når der i første linje står, at regeringen skylder de udsatte børn.... Men ingen steder at de skylder de udsatte børns forældre og familie at løfte kvaliteten. RIFT har i flere år sagligt fagligt arbejdet på at påvise, at kvaliteten i sagsbehandling og i anbringelsesforløb ikke var i orden – heller ikke i forhold til forældrene.	RIFT har i flere år sagligt fagligt arbejdet på at påvise, at kvaliteten i sagsbehandling og i anbringelsesforløb ikke var i orden – heller ikke i forhold til forældrene. Alle de forældre, vi kender – er meget bekymrede for deres børn og vi er således helt enige i, at plejeforældrene skal have bedre vilkår. Samtidig med at sagsbehandlingen for både børn, unge og forældre skal være bedre inden, under og efter anbringelse. I casesamlingen ”Sat ud på et sidespor” www.rift.center giver vi mange eksempler på dårlig kvalitet i sagsbehandlingen både før, under og efter anbringelse. RIFT har desværre mange flere caseeksempler på dette.

s.34	Alle de forældre, vi kender – er meget bekymrede for deres børn, og vi er således helt enige i, at der skal såvel plejefamiliereform til som evaluering af det specialiserede socialområde. Forbuddet mod at tjene penge kan vi ikke forholde os til udover, at der selvfølgelig ikke skal generes store overskud på socialt arbejde. Sagsbehandlerskifte RIFT har de samme erfaringer med voldsomt mange sagsbehandlerskift. Hertil kommer mangel på faglig overlevering og dermed oplevelse af manglende respekt for de processer, der går forud og som forældrene men sagsbehandler ikke kender til. RIFT kender til helt aktuelle eksempler på, hvordan sagsbehandler nr. 5 på halvandet år igen laver om på rammer for samvær mm ud fra sin eget skøn uden respekt for historik, psykologiske anbefalinger mm Når forældrene påpeger dette, mødes de med forsvar/ noget, der mest ligner angreb. Der er klaget over det, og en leder et par niveauer over beklager det, mens sagsbehandler fortsat forsvarer sin praksis, men lover bedring, som forældrene har svært ved at tro på. RIFT har mange caseeksempler på manglende overlevering og store negative konsekvenser ved sagsbehandlerskift.	RIFT er enig i nødvendigheden af reform og evaluering vedrørende anbringelsesstederne. RIFT henviser til Socialrådgiverforeningen m.fl. som kender mere til årsagerne til de hyppige sagsbehandlerskift. RIFT påpeger dog, at udfordringerne ved sagsbehandlerskifte bliver forstørret af manglende overlevering baseret på faglighed, således at ny sagsbehandler ofte bryder de aftaler og planer, der var i gang. Til skade for både børn, forældre og anbringelsessted samt det vigtige samarbejde hele vejen rundt om det anbragte barn/ den anbragte unge. Det tyder på en blanding af manglende ressourcer og manglende faglighed og kompetence.
Ad. 29 s.34	En reform af plejefamilieområdet: Forældrene oplever ofte, at kommunerne ikke tager vare på rammerne for samarbejdet mellem forældre og anbringelsessted. RIFT afholdt 2019 et temaarrangement om dette. Se casesamlingen Samarbejdet om det anbragte barn www.rift.center. RIFT oplever desværre oftest, at rammerne for at skabe et reelt godt samarbejde mellem forældre og anbringelsessted nedprioriteres af kommunen, så det alene bliver op til parterne, hvilket kan være svært og let kan ende i konflikt. Især da de ikke uden kommunens hjælp og tilladelse har lov til eller mulighed for at udvikle dialogen. Det er til stor skade for børnene/ de unge, der som udgangspunkt jo er udsat for at havne i loyalitetskonflikt. Vi oplever ofte, at psykologer, der kommer ind i anbringelsessagerne, peger på børn og unges loyalitetskonflikter som et overskyggende problem i forhold til deres udvikling og trivsel. Det er vores erfaring, at kommunerne mangler kompetencer til at sætte rammer for samt facilitere	RIFT overlader det til de der har mere forstand på det, hvad reformen præcist skal gå ud på. Fra forældreperspektivet håber RIFT at reformen også sætter fokus på, at plejefamilier ansættes til også at kunne rumme og samarbejde med biologisk familie og netværk - Suppleret af at kommunen opstiller gode rammer for dette samarbejde. Forældresamarbejdet bør indgå som kriterie i kvalitetsvurderingen af anbringelsessteder.

	dette samarbejde, som kræver at også anbringelsesstederne er klædt på til også denne opgave. Et godt læringsmiljø... I RIFT oplever vi tit på møder mellem forældre, kommune og anbringelsessted, at det især er <i>forældrene</i>, der har fokus på børnenes læring ... Men så sent som sidste måned oplevede vi, at en forælder af sagsbehandler blev tilbagevist med, at det var ikke det, der var vigtigt/ ikke det, der skulle med i en handleplan... RIFT har mange erfaringer med, at forældres samtaler med deres børn om vigtigheden af skolegang og læring har været motiverende for børnene. Dette er nemmere jo mere forældrene ved og jo bedre muligheder de har for at være en del af samarbejde med anbringelsesstedet og skolen mm Forældrene kan være en stor ressource på dette felt, og skal sikres inddragelse.	RIFT er helt enig i behovet for øget fokus på læringsmiljø og bifalder, at det indgår i kvalitetsvurderingen af anbringelsessteder. RIFT efterlyser, at der samtidig sættes fokus på, at sagsbehandlingen i kommunerne skal have fokus på læringsmiljøer og skolegang og sikre inddragelse af biologiske forældre på dette felt.
Ad. 30 s.35	RIFT overlader til de involverede at vurdere de tiltag, der er i gang og forbuddet mellem at tjene penge på udsatte børn.	
Ad. 31 s.36	Udredning og hjælp til børn udsat for overgreb og vold Vi er enige i, at børnene skal have hjælp ift. oplevede traumer og i at det alt for sjældent sker. Dog har RIFT en del ikke kun gode erfaringer med kvaliteten af indsatsen fra børnehusene ift. ikke inddragelse af forældrene eller at de af børnehusene foreslåede indsatser ikke efterfølges i kommunen. Eksempler på, at den mor, der var udsat for volden, og som tog væk fra den, ikke inddrages, men at det alene er plejeforældrenes og deres fordomme også om moren, der fremgår af børnehusenes rapport. Dette fremmer ikke et godt samarbejde rundt om barnet. I samme sag peger moren igen og igen på datterens behov for at traumerne behandles, hvilke end ikke er en del af handleplanen. Jf. oven under pkt. 21 om vold. Selv den part der har været voldelig kan inddrages i sagsbehandlingen. Selvfølgelig skal alt dette vurderes fagligt. RIFT kender desværre til eksempler på manglende dømmekraft og manglende faglighed, således at f.eks. en far efter et krisehjems-forløb og børnenes anbringelse i flere år trods morens klager og henstillinger fik lov til at have ikke-overvåget samvær med sine børn og fortsat påvirkede dem negativt mod moren.	RIFT er enige i, at børn og unge skal sikres hjælp ift. traumer, men opfordre til fokus på, at Børnehusene – så vidt muligt - også inddrager biologiske forældre og sikres at være en integreret del af den helhedsorienterede indsats i kommunerne. RIFT efterlyser et mere individualiseret og nuanceret syn på problemerne og påpeger, at de manglende indsatser, som disse forslag skal dæmme op for -skyldes manglende tilstrækkelig kvalificeret psykolog-faglig viden og kompetence i kommunernes sagsbehandling. MEN der bør ikke laves firkantede love – som at: Samvær automatisk suspenderes... nederste fællesnævner skal ikke lave love for alle - det handler om god psykologfagligt orienteret faglighed.
Ad. 32 s.36	Flere børn i familier med misbrug skal have behandling RIFT har erfaring med, at forældrene skal kæmpe for at børnene får behandling, og at de ofte får det for sent.	RIFT mener selvfølgelig at børn skal have hjælp ift. forældres misbrug. Samtidig bør det være en del af forældrenes

	RIFT har erfaring med, at det kan være svært for den forældre, der er misbrugere (herunder forældre til anbragte børn) at få tilstrækkelig og anvendelig behandling – og prøver ofte for at fremme muligheden for behandling, om det kan blive en del af forældrehandleplanen, at forældrene skal have hjælp til misbruget. Oftest afvises dette med, at det hører til under en anden forvaltning, og det skal forældrene selv sørge for at få.	handleplan, at der arbejdes tværfagligt om hjælp og støtte ift. deres misbrug.
s.36	Tiltag der allerede er i gang: 10 års plan for psykiatrien RIFT kender til mange sager, hvor der ventes i op til flere år på, at barnet, der blev anbragt bl.a. pga. egne vanskeligheder, bliver udredt. Og i den ventetid opleves der ofte mange magtanvendelser på institutionen. RIFT kender til en del sager, hvor forældrene allerede inden anbringelse har påpeget afdækningsbehov, som ikke er blevet effektueret – og så anbringes der. Herefter er der foruden ventetid i psykiatrien ofte forud et længere forløb, hvor kommunerne ikke får gjort det nødvendige ift. at sætte et afdækningsforløb i gang. RIFT kender til et aktuelt eksempel på, at en mor endelig blev hørt, så Ankestyrelsen påbød kommunen at afdække en dreng for, om han skulle have samme kognitive funktionsnedsættelse som en kusine har. Forvaltningen lavede en § 50 undersøgelse, der ikke afdækkede ift. dette spørgsmål og kun ved med fagpersoners hjælp selv at henvende sig til Ankestyrelsen har moren opnået endnu et påbud om dette. Påbuddet udløber i næste måned uden kommunen har gjort tiltag til at iværksætte undersøgelsen.	RIFT håber, at denne plan fører til nedsættelsen af ventetiden på afdækninger i psykiatrien. Samtidig skal kommunernes sagsbehandling bedres også ift. at få øje på afdækningsbehov og effektuere det. Ud fra RIFTs erfaringer kan manglende kompetence og handling hos kommunen risikere at hindre implementeringen af indsatsen. RIFT kender til en del cases, hvor manglende afdækning og lang ventetid i psykiatrien øger problemerne før, under eller efter anbringelse.
Ad. 33 s. 37	Ekstra hjælp til kommuner med mange børnesager Vi oplever i RIFT meget dårlig sagsbehandling på feltet, som ikke alene handler om mangel på ressourcer og rådgivning. Selv der hvor vi ved at Task Force har været inde i en kommune bliver vi ved at se fejl på fejl. Som sagt tror vi, at der skal mange indsatser til i alle kommuner.	Godt med flere penge og rådgivning men det kan ikke stå alene i en påkrævet kvalitetsforbedring for ALLE kommuner.
Ad. 34 s.37	Flere familiehuse skal give udsatte forældre bedre støtte i forældrerollen Af de ca. 100 sager RIFT kender til, er det yderst få, hvor der foreligger en kvalificeret lovpligtig § 54. stk. 2 forældrehandleplan for målrettet indsats og støtte til forældrene. I de fleste sager har forældrene – med hjælp fra deres støtteperson – måttet bede om den. Ofte er planen ubrugelig, da f.eks. eneste indsats er § 54 støtteperson (der ikke har til opgave at udvikle forælderen) eller	RIFT hilser enhver indsats velkommen, der skal styrke hjælpen til forældrene. Der er brug for bredde, målrettethed og kvalitet i indsatserne. Der er snævert at foreslå en indsats og en målgruppe ud af de mange og store målgrupper af forældre, der kan profitere af målrettede indsatser. Det er skuffende, at det alene er dette punkt, der omhandler den støtte til forældrene, der trods den fremgår af

	eneste mål i en plan er: At forælderen accepterer anbringelsen. Eller indsatsen er alene støtte til samværene- uden det er defineret, hvad støtten går ud på, så denne i realiteten i stedet blot er en slags overvågning. Desuden er planerne oftest af dårlig kvalitet på den måde, at mål og indsatser blandes sammen og der er stort set aldrig angive hvordan der evalueres. Manglende gode nok forældrehandleplaner kan afspejle det faktum, at forældrenes forhold ofte ikke er kvalificeret undersøgt og at der i forældrekompetenceundersøgelser ofte ikke er angivet anbefalinger om indsatser til at hjælpe forældrene videre. Ofte angiver en undersøgelses konklusion udelukkende, at forælderen ikke anses for at kunne imødekomme barnets behov for trivsel og udvikling, men uden at angive hvordan forælderen kan hjælpes og støttes til at forbedre kompetencerne. Eller hvor der af psykologer er beskrevet udviklingspotentialer og konkrete anbefalinger om hjælp og støtte – sættes dette ofte ikke ind. Det er bl.a. på den baggrund at RIFT skønner, at socialrådgiverne ikke er dygtige nok. Det virker ofte som om de ikke har forstået baggrund og indsatser, som psykologerne beskriver. Eller ikke formår at implementere dem. Eller det skyldes prioriterings-hensyn eller økonomi. I hvert fald er pkt. 34 kun et meget lille plaster på det sår, som RIFT i årevis har peget på burde forbedres.	lovgivningen, i vid udstrækning mangler i dag.
Ad. 35 s. 37	Nytænkning af handleplaner RIFT kan godt genkende, at barnet mest er beskrevet som et problem synes, det er en god ide at omtænke formen. Samtidig oplever vi, at forældre ofte ikke inddrages i arbejdet med handleplanen, at deres bekymringer og ønsker ikke høres – f.eks. glemmer en del forvaltninger at partshøre forældrene om handleplanerne. Eller de får i E - boks 7 dages partshøringsfrist – ofte efter at have ventet på en plan i lang tid (hvert halve år overholdes langt fra altid). For forældre, der ikke er læsevante eller er tosprogede mm er det svært både at nå at læse og forstå og forholde sig til og evt. skulle have fat i sin støtteperson eller andre indenfor de 7 dage (som vist er sat af et computersystem) – og derfor tabes der efter RIFTs erfaring meget inddragelse, medejerskab og viden på den konto. Om kvaliteten af handleplanerne gælder ofte samme problemer som nævnt under pkt. 34 om forældrehandleplaner. Med sammenblanding af mål og indsatser og ukonkret overordnede mål (så som: "Sikre trivsel og udvikling"). Så bliver det et stykke papir for papirets skyld. Selvom det er et vigtigt dokument form	RIFT anbefaler, at regeringen tager kontakt til De Anbragtes Vilkår og de der arbejder tæt med børnene for at få vurderet, hvordan en handleplan er bedst for dem. Supplerende efterlyser RIFT generelt bedre kvalitet i handleplanerne, som jo også er et redskab for forældrene og giver en sikkerhed/ viden om, hvordan der samarbejdes om og med barnet/ den unge.

	samarbejdet og der i vejledningen til eksisterende lov er en udmærket hjælp til, hvordan mål bør konkretiseres mm RIFT er helt enige i, at barnets inddragelse og genkendelse af planen er supervigtig.	
Ad. 36 s. 38	Undersøgelse af muligheden for en børnerådgiveruddannelse. JUHUH vi tror i RIFT at de gentagne problemer på feltet i meget høj grad skyldes, at de der sidder med det, ikke er klædt tilstrækkeligt på til dette store ansvar. Vores eneste suk er, at der ikke eksplicit står, at uddannelsen skal have fokus på at arbejde med <i>familier og dermed også voksne/ forældre</i> . Det er RIFT's erfaring at de sagsbehandlere, der sidder på området i dag, er mere interesserede i at arbejde med børn end med voksne, selvom de voksne/ forældrene jo er en vigtig del af sagen. Forældrene lever i dag med konstant at få at vide, at sagsbehandleren ikke er deres, men <i>barnets</i> sagsbehandler. Hvem er så min sagsbehandler, spurgte en far logisk til et møde for nyligt. Det er jo samme person, men der er ikke fokus på det. Jf. der oprettes et center for børneinddragelse, men hvor gode er sagsbehandlerne til forældreinddragelse? <i>RIFT deltog på et temamøde hos Børns Vilkår hvor en norsk forsker fortalte om den gode børnesamtale. I pausen spurgte vi denne, hvilke kvalifikationer hun anså for vigtige ift. samtale med og inddragelse af de voksne. Jamen det skulle vi da have spurgt om i plenum, sagde hun, for det var lige så vigtigt, og det krævede den samme dygtighed og særlige viden.</i>	RIFT er glade for fokus på uddannelsen og herunder på autorisation. Det er vigtigt, at HVIS det skal hedde en børnerådgiveruddannelse og ikke som vi synes: Familierådgiveruddannelsen, at der i uddannelsen også er læring om hele familien, om tilgang til forældre osv.
Ad. 37 s. 38	Partnerskab om bedre sagsbehandling og underretning	RIFT bifalder at der nedsættes et partnerskab for at højne kvalitet, retssikkerhed og stabilitet i behandlingen af sagerne. Men vi efterlyser at forældrenes stemme og erfaringer repræsenteres.
	Tiltag..allerede aftalt...Nationalt videnscenter for børneinddragelse og udsatte børns liv Jf. ovenfor – der er også brug for supplerende og samtidig faglighed ift. tilgangen til familier og forældre.	RIFT bifalder at der etableres videnscenter. Men savner, at der også sikres viden om familie/ forældreinddragelse.
s. 39	Er der lavet en undersøgelse af, hvor vidt forældre har fået oplyst deres rettigheder?	
Ad. 38 s. 39	Bedre samspil med fonde	Det ville være rart, hvis ordlyden om sociale investeringer var i udsatte børn, unge og <i>familier</i> .
	Godt ind i voksenlivet	
	RIFT kender Dels til sager, hvor der har været arbejdet med forældrene/ eller de selv har udviklet sig og relationen til det anbragte barn har fået lov at udvikle sig – og forældrene dermed er en vigtig	RIFT håber, at de organisationer der kender til efterværn og uddannelsesforløb fra egne erfaringer samt aktører på feltet m.fl. vurderer selve udspillet.

	ressource og del af børnenes liv, når de bliver 18 Dels sager, hvor det samme måske kunne være muligt, men hvor der har været skåret så meget i samvær mm, at relationen ikke eksisterer mere (som Lukas beskriver det i forordet) og/eller at forældrene ikke har fået hjælpe til egne problemer, så de fortsat ikke kan hjælpe efter barnets 18. år.	RIFT peger blot på, at den rolle forældrene har fået lov til at spille/ er blevet styrket i at spille – og det arbejde, der er gjort med relationen undervejs i anbringelsen – hvor muligt – kan danne baggrund for, at forældrene kan være en del af hjælpen supplerende efterværnet.
	Fra udspil til praksis	
Ad. 42 og 43 s.45	Eftersom RIFT mener, at det største problem med den meget lignende Barnets Reform for 10 år siden er, at den ikke er implementeret, synes vi det er meget tyndt, hvad der skrives om implementering. Astid Krag lagde i sin fremstilling af loven heller ikke vægt på dette emne, som hun kaldte ”noget så tørt som implementering”.	RIFT mener, at der skal mere til end de indsatser, der nævnes om sikring af implementeringen. Som nævnt kunne vi se en del af løsningen ved en uddannelse på området med autorisation (pkt.36), men dette foreslås foreløbig kun undersøgt. RIFT mener, at folketinget samtidig skulle beslutte den tidligere foreslåede kulegravning af området mhp., hvad der skal til for at kvalitetssikre indsatserne. Det er jo brandærgerligt, hvis så ambitiøst et forslag/ udspil ikke bliver ført ud i livet. Ligesom retssikkerhed og retssystem skal kigges efter og fornys og forbedres Der er stadig ikke indsat nye instanser, der skal sikre reel klageret over sagsbehandlingen.

Der har bl.a. med udgangspunkt i de mange rapporter om fejl og mangler været stillet forslag i Folketinget om kulegravning af området.

Nu kommer så dette udspil uden kulegravning forinden.

Det er vi i RIFT meget bekymrede over.

Der har længe været påpeget mangler og behov for forbedringer på:

Forældrekompetenceundersøgelser

Forældrehandleplaner/ flere og bedre indsatser og bedre inddragelse (det kan f.eks. hindre at forældrene føler sig nødsaget til at sagerne gang på gang skal gennem retssystemet – øge motivationen til at give samtykke, hvor anbringelser er nødvendige)

Herunder fokus på, at tilbuddet om § 54-støtte til forældrene overholdes og at rammerne for støtten kvalificeres

Automatisk psykologhjælp til forældre, der får deres barn anbragt – (kan bidrage også til øget evne til samarbejde om anbringelsen)

Bedre rammer for samarbejdet mellem forældre og anbringelsessteder

Øget advokatbistand – herunder inden en anbringelse og ikke kun ved retssager i tvangsanbringelser. Som det er nu kan det være en grund til ikke at give samtykke, at man mister gratis advokathjælp.

Sagsbehandlerne arbejde mere efter loven og vejlede om rettigheder.

[Skriv her]

Den usaglighed, der viser sig i de eksempler og udtalelser, der kommer fra regeringen, gør os bange – hele tiden henvises der såvel til de 13 % af alle anbringelser, der handler om forældres vold eller misbrug og hele tiden bringes der eksempler på hændelser, som synes at ligge inden Barnets reform- eller som ikke problematiserer, at en lov, der allerede nu skulle sikre at barnet var i centrum, ikke overholdes.

Generelt er forslagene tilsyneladende stillet uden hensyn til den kontekst og historik, der præger feltet i dag, således at der er risiko for, at forslagene ikke kan føres ud i livet, eller at man forsøger at opfinde en dyb tallerken, der allerede findes

Vi støtter de tiltag i udspillet der kan styrke f.eks. børnenes retssikkerhed og forhold under anbringelsen samt styrkelse af efterværnet.

Rift har gennem de seneste år påvist og peget på udfordringerne på området i casesamlingerne, der ligger på RIFTs hjemmeside www.rift.center

[samarbejdet om det anbragte barn web.pdf \(rift.center\)](#)

[Boerne-og-ungesager-i-etniske-minoritetsfamilier web.pdf \(rift.center\)](#)

[At-blive-undersøgt-casesamling RIFT.pdf](#)

[sat-ud-paa-et-sidespor-web.pdf \(rift.center\)](#)

Herunder med doku-romanen "Det bedste for Alba: En fortælling om en børnesag" der viser mange af de ovenfor nævnte udfordringer på området.

**"JEG HAR INGEN PROBLEMER MED AT GENKENDE
DEN VIRKELIGHED, SOM BOGEN BESKRIVER."**
CAND. JUR. BENTE ADOLPHSEN

LAURA OG ZLATKO venter barn. Det unge par mødte hinanden på efterskole, hvor de søgte nye omgivelser. Laura efter nogle år med spiseforstyrrelser og Zlatko for at komme væk fra et kriminelt miljø. Nu bor de sammen, er begge i gang med en uddannelse, og Laura er blevet gravid.

De indkaldes til møde i kommunens familieafdeling, som har modtaget en underretning. Det bliver begyndelsen til en langvarig kontakt med systemet, der vender op og ned på alting i deres lille nye familie, allerede inden barnet er født.

Alle er enige i, at der skal gøres det bedste for Alba. Men der er ikke enighed om, hvad der er det bedste.

Bogen er skrevet på baggrund af autentiske eksempler fra det offentlige sagsbehandling på børne-ungeområdet og påviser udbredte fejl og mangler i behandlingen af sagerne, som bogens forfattere kender til fra deres daglige arbejde som støttepersoner til forældre til anbragte børn.

Indeholder adskillige sagsakter og retslige afgørelser.

Dermed giver bogen et indblik i en verden, som de færreste kender til og viser eksempler på, hvordan gældende lovgivning ikke overholdes – uden at det får konsekvenser for kommunen, der har ansvaret.

OM FORFATTERNE
RIKKE SKOVGAARD-BECH, pædagog, § 54 støtteperson for forældre til anbragte børn, konsulent.

SUSANNE MUNCK, Cand. Mag. Kultur og formidling, § 54-støtteperson for forældre til anbragte børn, konsulent.

Begge forfattere er medlem af foreningen RIFT www.rift.center, der arbejder for bedring af retssikkerhed og faglighed på børne-ungeområdet.

**RIKKE SKOVGAARD-BECH
SUSANNE MUNCK**

DET BEDSTE FOR ALBA

EN
FORTÆLLING
OM EN
BØRNESAG

**DET BEDSTE
FOR ALBA**

EN FORTÆLLING OM EN BØRNESAG

[23-6-2020_pressemeddelelse_det-bedste-for-alba_en-fortaelling-om-en-boernesag.pdf \(rift.center\)](#)